

•List ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 2 glđ. 50 kr., za pol leta 1 glđ. 25 kr., za četrt leta 65 kr. — Naročnina se pošilja upravnistvu v tiskarni sv. Cirila, koroške ulice hšt. 5. — Deležniki tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

Posamezni listi dobé se v tiskarni in pri g. Novak-u na velikem trgu po 5 kr. Rokopisi se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo. Za oznanila se plačuje od navadne vrstice, če se natisne enkrat, po 8 kr., dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Klic na vojsko.

Komur se godi predobro, prevzame se lahko in ne čudi se človek zato, da raste nekaterim naših Nemcev greben zmirom višje ter nas kličejo — nas in druga manj srečna ljudstva — vedno drzніше »na korajzo!« Naj izvedó naši bralci, kako da so že drzni ti nemški petelinje, podamo jim v naslednjih vrstah nekaj iz oklica, ki ga razpošilja te dni »Südmark« do »nemških mož in gospá«. V tem oklici, kakor ga ima »D. W.« iz zadnje nedelje, bere se v začetku tako-le: »Prestara je vojska med nami Nemci in Slovani v Avstriji, 12 let pa je tega, kar divja boj z novo in z vedno večjo silo. Mi je nismo iskali in nismo je krivi; Slovan nam jo je vsilil, ker nas rivlje s stare grude naše, od zemlje in tal naših, iz naše hiše in dvorišča. Mar naj dedščino naših očetov, mar naj to, kar so pridobili si naši predniki z delom in v potu svojega obraza, prepustimo brez boja poželjivim Slovanom? Mar smemo to? Ne, nikdar in nikoli! Neizbrisljivo sramoto bi si potlej nakopali in kletev naših otrok bilo bi naše plačilo. Kar smo prejeli od naših očetov, moramo varovati: nemški jezik in nemške nrave, naše hiše, naša zemljišča: nobene grude prirojene zemlje ne smemo izpustiti, ako čemo ostati pošteni«.

Tako v oklici in Nemcu, ki to bere pa ne pozna razmer v naših krajih, ježi se gotovo koža in on mora, če hoče ali noče, priti do misli ali celo do prepričanja, da gremo pri nas kar s cepci nad nemške posestnike ter jim jemljemo nič tebi, nič meni zemljišča in hiše, more biti, da jim še režemo celo njih nemške jezike. Drugače pa sodi Nemeec, ki je pri nas doma in na-nj zlije zato okličar svojo jezo, ko piše na dalje: »Dosléj nismo storili v tem dolžnosti svoje, vsaj ne tako, kakor bi nam bilo treba. Zato pa še nismo ničesar dosegli, ampak trpeli smo v eno mer škodo; zato je prevzetnost naših nasprotnikov vskipela do najvišje meje in njih poželjivost je postala nenasitljiva«. Možic čuti, da se mu ne več-

jame bedarija njegova iz lahka, zato vpraša: »Mar še naj dokažemo to, je-li še tega treba?«

Dokazi, ki jih prinese oklic na to, so pa tudi v resnici razumljivi! Mesti Celje in Ptuj ste se morali izločiti iz okraja, ker sta okraja postala — čez noč ali ka-li — slovenska in s tem bili bi mesti kar h krati nehali jemati — denar iz žuljavih slov. rok? Ne tako, ampak plačevati za ščuvanje zoper Nemce . . . »Težak je boj, ki ga dobimo«, razkazuje oklic, »težak, ker nimamo upanja do kake pomoči, ako si ne pomagamo sami«. Pač resnica, težko je najti oslu pomoči, če stoji pri polnih jaslih, pa še riga, češ, da mu jagnje sega po njegovi krmi.

Oklic še govori potem o velicih izgubah, ki jih je trpelo doslej nemštvo in pride na zadnje do društva, ki ni politično, ampak gospodarsko, do društva, ki brani samo nemško ljudstvo zoper slovensko povodenj in to društvo nosi ime »Südmark«. Treba je samo goldinarja in človek postane ud tega društva. Ali teče v njegovih žilah nemška kri, za to ne vpraša: treba je le goldinarja in gopóda pri »Südmarki« te vkuje še za-nj, ne mara, če ne v nemške zvezde. Veliko ravno ne tirja od človeka, toda vse eno si ta gopóda ne upa doseči veliko, kajti v strahu si je, da ti ljudje večje svote izdajo za zabave, za nemštvo pa še ne zmorejo goldinarja.

Ali tako ne sme ostati, zato kliče: »Na noge tedaj! Nikar se ne mudimo in vsi le-sem, na nemško delo! Borimo se skupaj v svetem (!) boji za naša prirojena tla, naj nas kedaj ne zadene sramota, češ: Nemci — mi na južnih mejah smo Slovencem izdali naše nemštvo«. Kaj ne, slov. bralci, da brije v tem »Südmark« morce iz svojih nemških udov? Res je tako, vendar pa najde še vselej taci, ki jej dajo svojo brado, svoj goldinar pod britvo in zato je tréba, da mi ne denemo rok križem. »Südmark« hoče boj, vzamimo pa torej tudi mi orožje v roke, orožje pošteno, slovensko: Kdor je ud »Südmarke«, ta je naš sovražnik, sovražnik slov. ljudstva.

Cerkvene zadeve.

Mihael Rakoše, župnik na Bučah.

(Konec.)

Rajni gospod so bili prav prijaznega in priljudnega obnašanja. Srce njihovo je bilo plemenito in vneto za dobro stvar. Vsled tega so si srce svojega bližnjega hipoma pridobili. Ko so se še v šolah učili, bili so ljubljani od součencev, kakor tudi od svojih naprej postavljenih in svojih učiteljev. Učili so se lahko in dobro, življenja pa so bili tudi čednostnega; vsled tega so jih mil. knęzoškof Anton Martin Slomšek že v tretjem letu v duhovnika posvetili.

Ko so pozneje v vinogradu Gospodovem delovali, pridobili so si tudi tam zaupanje in ljubezen svojih duhovnikov v obilni meri. Povsod, kjer so službovali, bili so priljubljeni, in ljudje še zdaj govorijo o »ljubeznivem in dobrem gospodu Mihaelu«. V pošteno družbo so radi zahajali in so bili tam tudi dobre volje. Bili so precej dovtipni in znali so družbo razgreti in zabavati. Tudi zapeli so radi kako pošteno, da so družbo oveselili. Toda zadnji čas se niso več v posvetno družbo podajali, če tudi so bili vabljeni, kar se je zmirom dogojalo n. pr. o priliki kakega ženitovanja ali kake rešitve. V duhovsko družbo so pač zmirom radi šli, in duhovniki so jih tudi vsikdar bili veseli.

Svojo duhovsko službo so vselej vestno in natanko opravljali. Bili so goreč duhovnik v pravem pomenu besede. Na prižnici dober učenik, v spovednici in pri botnikih usmiljen in ljubezniv sodnik in tolažnik. Kadar so bili klicani ali v spovednico ali k bolniku, so radi ustregli brez godrnjanja. Tudi k sosednjim duhovnikom so radi na pomoč šli, in njim postregli, kar so mogli. Svoje farmane so poznali, kakor dober pastir pozna svoje ovčice. Če so koga srečali, radi so se z njim pogovarjali, in ga o njegovih razmerah izpraševali. Potem pa so mu ali svetovali kaj dobrega, ali pa so ga ljubeznivo potolažili. Najbolj so si prizadevali za čisto, нравno življenje svojih faranov. Kazali so dostikrat, kakor lep in prijeten je čist rod Bogu, na drugi strani pa so odkrivali grde podobe, hude nasledke nenravnega in nečistega življenja. Če so pa kaj nerodnega o enem ali drugem farmanu prizvedeli, so ga nemudoma pred-se poklicali in ga po očetovsko posvarili in podučili. Koliko pohujšanja so na ta način zabranili!

S politikom so se kaj radi pečali. Z velikim zanimanjem so zasledovali politične borbe. Slovenec so bili z dušo in s telesom. Če se je Slovencem kje pri kaki volitvi ali narodni pridobitvi slabo godilo, so bili vsled tega žalostni in pobiti. Ko sta se slovanska apostola sv. Ciril in Metod v Višehradu na Moravskem proslavljala in ko je tedaj mnogo Slovanov tje romalo sv. apostola počastiti, so se tudi rajni gospod pridružili. Pri tej priliki so si ogledali tudi ogersko glavno mesto Budapešt, obiskali so zlato Prago in so se skoz Dunaj nazaj domov povrnili. Že preje pa so potovali v Rim.

Gostoljubnost rajnega gospoda je slovela. Kdorkoli je prišel, bilo mu je postreženo s kosčekom kruha in kupico dobrega vina. Duhovniki so kaj radi rajnega gospoda obiskovali in se pri njihovi gostoljubni mizi zbirali. Ni bilo skoraj tedna, da bi ne bil prišel kak gost k njim. Pa tudi sami so radi šli svoje duhovske sosede obiskovat, da so se kaj pogovorili in pokrepčali. In farmani so se tega veselili, da so njihov gospod župnik s svojimi sosedi v taki ljubezni živeli.

Kakor so pa bili g. Rakoše gostoljubni do svojih prijateljev, tako so bili tudi dobrotljivi do ubogih. Koliko ubožcev se je pokrepčalo s kupico vina! Kolikim

so pomagali z raznimi darovi! V svojem testamentu pa so farnim ubožcem izročili 100 gld.

Svoje starše so iskreno ljubili. Ko sta še oba, oče in mati, živela, so nju gostokrat šli v Toplice obiskat. Po smrti svoje matere pa so očeta k sebi vzeli na Buče, kjer so l. 1885 mirno v Gospodu zaspali. Tudi svojo sestro Marijo so pri sebi imeli, ki jih je skrbno gospodinjila, v boleznih pa jim z veliko potrpežljivostjo stregla. Ta zdaj živi na Bučah želeča pokopana biti poleg očeta in brata.

V svoji bolezni, katera jih je 15 mesecev mučila, so bili prav potrpežljivi. Dne 16. avgusta l. 1891. so zadnjokrat najsvetejšo daritev obhajali. Že dalje časa so čutili v ledjinem členku desne noge precejšnje bolečine, zato so se morali v bolj lagotno faro preseliti. Žusemčani so hudo tarnali za svojim župnikom g. p. Rakoše l. 1883., toda kaj je pomagalo, če niso več mogli težavnih spovedij pri hribih opravljati? Bolezen se je v enomer nabirala tako, da je gospoda gori omenjenega dne 16. avgusta l. 1890. popolnoma na bolniško posteljo posadila. Posebno hude bolečine so trpeli rajni gospod meseca januarja l. 1891, tako, da so popolnoma mislili, da njim bo grenka smrt zaklenkala. Zato so tedaj napravili svoj testament. Dva zdravnika pa sta jim pozneje kožo nad bolečino prerezala, da je popačena kri se odtekala in ocejala. Kedar se je tisti sokrovec v bolečini nabiral, tedaj so bile bolečine neznosne, bolje je pa bilo vselej, kedar se je tista materija odtekala. Ali nikoli niso godrnjali zoper božjo previdnost, ki njim je to bolezen naklonila. Ali če njim zdravila, ki so jih sprva zmirom pridno rabili, niso pomagala, niso bili nevoljni, ampak rekli so svoji sestri: »Že ni božja volja, da bi ozdravel; ko bi božja volja bila, bi že bil lahko dober« itd. Tudi žalostni niso bili zaradi tega, marveč so bili veseloga obraza in vdani v voljo božjo in popolnoma mirni.

Sv. zakramente so gostokrat v svoji bolezni z veliko pobožnostjo prejemali, in so bili duhovniku, ki njim jih je delil, zato močno hvaležni.

Moči so gospodu vedno pešale. Naenkrat so jih bolečine v noči od 11.—12. novembra leta 1891. nenadoma hudo zadele. Tedaj so malo upili in stokali in se premetavali. A kmalu so jih bolečine tako premagale, da se niso več čutili in v takem stanju, v agoniji, so dne 13. novembra l. 1891. mirno v Gospodu zaspali.

To je kratak popis življenja in trpljenja rajnega gospoda župnika. Častiti prijatelj, ki si njih poznal, moli za njih, ker bili so blag značaj, ter jim voščil iz celega sreča: »Bog jim daj večni mir in pokoj!«

Alojzij Arzenšek.

Gospodarske stvari.

Škropimo zoper peronosporo!

Peronospora se prikazuje tudi v naših krajih zmirom z večjo silo in zato nam je treba gledati na njo in kar nam je mogoče, naj odpravimo njeno škodo. Ni pa druge pomoči zoper peronosporo, kakor škropljenje z apnenim in bakrenim vitrijolom ali galico.

Kaj pa je peronospora ali krajše rja na trsji? Peronospora je zeliščna zajednica in take, kakor se nahaja na trsji, ne najde človek iz lahka na drugem zelišču. Razširja se po svojem semenu, in sicer po resih, katere raznese veter in dež na zeleno listje trsja. Te resi ostanejo na vrhu lista in ako je vreme ugodno, začno kaliti in sicer prav hitro, če je vreme toplo in vlažno. Prvo znamenje te bolezni prikaže se že početkoma me-

seca julija: na spodnji strani lista vidi se neko belo glivje in od todi se hitro razširja na druge liste in vsled tega se začne listi sušiti in čez nekaj časa odpadejo.

Vsled tega so vinogradi že v prvi polovici meseca avgusta vsi goli, trsje je brez listja, posebno ako je vreme toplo in vlažno. Kaki da so nasledki, lahko vsak ugane. Kar so pri nas pljuča, to je listje pri trsu. Trs in grozdje ne raste več, ampak ostane, kakor je bilo in tako grozdje ne da vina, vsaj takega ne, da bi bilo za kako rabo.

Zoper peronosporo pa imamo pomoč, gotovo pomoč, katera več izda, kakor vsaka druga zoper trsno uš. Ta pomoč pa je bakreni vitrijol, treba je samo, da se ta roba ne razpusti v vodi prehitro, pridati ji je kake druge reči in sicer apna ali pa amonijaka. Najbolje je, ako se napravi tako-le: 100 litrov vode naj dobi dve kili bakrenega vitrijola in dve kili ugašenega apna. Oboje pa mora biti čisto in mora se torej bakreni vitrijol razpustiti v žakeljku, ki se obesi lahko na vrhu posode: pa tudi apno je ugasiti posebej in še le, kedar teče čisto, kakor mleko, naj še vlije v posodo, v kateri se razpušča vitrijol.

Taka zmes, čista, brez grudic ali kamenčkov je za škropljenje ravno pripravna. Kako pa se škropi? Škropljenje pač ni pretežko. Se ve, da je treba za to škropljenje, katerih je sedaj že več na prodajo. V vinorejski šoli v Mariboru hvalijo za tako necega Allweiserja, treba je za to najmanj vode, ker škropi tanko in se ravna z njo prav lahko. Podobno ima navadne brente in ima cev, na čije konci je pleh, ki ima veliko drobnih luknjic. Le-te pa si napravi človek lahko večje ali manjše s tem, da porine petelinček ali naprej ali nazaj. Na zunanji strani je meh, s katerim ženeš lahko vodo v cev, kedar je v njej zmanjka.

Kedar hočeš škropiti, vzemi brento na rame, v desnico cev, v levico pa meh. Potlej se gre od trsa do trsa ter škropi zunanjo stran listja, ne pa znotranje, čeprav je na znotrajni strani videti ono glivje. Peronospora, nje resi stojé namreč na zgornji strani lista in kar se vidi na spodnji strani, to je že nasledek ali korenine onih resij.

Vsled tega pa kaže, da začnemo s škropljenjem tako rano — dokler se še one resi niso zarile v list, tedaj dokler še niso vskalile.

Kedaj se naj škropi? Najmanj dvakrat in sicer prvokrat malo pred ali pa, če to ni bilo mogoče, malo po cvetenju grozdja; drugokrat pa prve dni avgusta ali zadnje dni julija. Dobro je, če se škropi v času, ko je listje rosno, toda ne mokro, tedaj po jutrih in po večerih. O vročih, suhih dnevih ne kaže škropiti, vsaj ne od 9. do 4. ure dneva. Ako pa je oblačno, škropi se brez vse škode skozi celi den. Pri tem se ne sme varčevati z vodo, ampak vse listje in vseh trsov je treba poškopiti tako, da je prav mokro in torej more človek, ki škropi, paziti na to, da ne spregleda trsa ali listja in kedar škropi drugokrat, v avgustu, naj škropi tudi tisto listje, ki je od časa prvega škropljenja prirastlo. Kdor ima trsje v vrstah, njemu služi to posebno dobro. Enkrat škropi v dve vrsti, na desno in levo, navzgor gre doč, drugikat pa, ko gre navzdol, tudi dve vrsti.

Kar se tiče tega, kako se naj škropi, mora se reči, da ne premalo. Ako se ne poškopiti izdatno in ves list, pomaga se le malo in torej je v tem bolje več, kakor premalo, vendar pa ni treba, da se stori preveč in je tedaj najbolje, da vzame pameten človek, najbolje domač, škroplilnico v roke. Tekočino prinaša mu lahko tudi ženska. Vsled tega naj vzame gospodar sam delo v roke in tako ne bode potrate, ne pri vodi, ne pri denarju. Sicer pa se ni zanesti lahko na kje koga, zlasti ne na plačane delavce ali zlovoljne viničarje. Gospoda

računi za en oral vsega skupaj 6 gld. 42 kr. pri vsacem škropljenju.

Ako pa ima gospodar delo v rokah ali ga vsaj nadzoruje, ne bode mu stroškov lahko čez polovico onega denarja. Stroškov se torej nikakor ni bati, korist škropljenja pa je očitna. Škroplilnica dela v tem sicer zapreko, toda če si seže par sosedov pri njej v roke in si jo kupijo skupaj, ter ravnajo prav, po krščanski, razdeli se denar za-njo tako, da ga ne bode nikomur preveč.

Sejmovi. Dne 13. junija v Brežicah in v Kozjem, pri Št. Janži tik Sp. Dravberka, v Rogateci, v Teharjah in v Žaleci. Dne 14. junija pri Sv. Andraši v slov. gor., v Arveži, v Celji, pri Sv. Juriji na Ščavnici, v Kostrivnici, v Oplotnici, na Planini, v Mozirji in v Št. Vidu pri Ptuj. Dne 17. junija pri Sv. Trojici v slov. gor.

Dopisi.

Iz Slatine. (Šulvereinska šola.) [Konec.]
Naša šulvereinska šola nastala je iz sovraštva do sv. vere, oziroma do Svetokrižkega duhovništva in slovenskega naroda. Ne da bi kdo prosil za njo, jela se je zidati pred 5 leti in sicer na najnepripravnšem kraju, na griču, ki je po leti izpostavljen celi dan najhujši vročini, po zimi pa odprt vsem vetrovom. Res velikansko, dragoceno, krasno poslopje! Zoper in za to šolo vnela se je triletna vojska na papirju, rekurz se je vložil za rekurzom: a zmagali smo mi: dne 6. sušca 1891 ovrglo jo je upravno sodišče. Pa kaj početi zdaj s tako ogromnim poslopjem? Kar po postavnem potu niso mogli doseči, upajo z zvijačo. »Šolo dobite zastonj«, kvasili so, da bi jo nam obesili na vrat. Toda ta velika radosvarnost Slatinčanov zdela se nam je čudna, nismo jim prav verovali in da se nismo varali, pokazal nam je 15. majnik. Zakaj šola se nam ne da v last, ampak le izposodi se za rabo, ako se bo nemški podučevalo. Tako je govoril šulvereinski doktor. Gospodje dr. Hoisel, Miglič, Kit, župan in drugi so si kaj prizadeli pregovoriti kméte za šolo, govorili so sladko, kakor da bi imeli polna usta meda, in hvalili na vse pretege dobrodejni nemški šulverein, čes, da bodo kar vsi kmetje zlezli v šulvereinsko malho. Pa kako so se opekli! Kmetje imajo gluha ušesa za šulvereinovce, tudi »zastonj« bi ne vzeli šole, ker je nepotrebna, kakor peto kolo pri vozu in bi jim bila le novo breme. Nepotrebna nam je, ker nimamo otrok za dve štirirazrednici. Niti 500 jih ni, Slatinčanje jih vejo naštetih okoli 800 in s tem številom so vodili celó nemški šulverein na Dunaju za nos in ga spravili na limanice, zato so pa zdaj dobili od g. dr. Wohlfahrt-a malo podnos. Častitamo! Razun peščice Slatinčanov, L. Jakata in Tokačevskega župana ni hotel noben kmet vedeti kaj o šulvereinovi šoli. Ko hoče Tokačevski župan podpisati prošnjo za šolo, primejo ga odborniki njegovi in peljajo na dom, češ: ti ne boš podpisaval za nas! Tako je vrlo! Tega smo tembolj veseli, ker je ta odbor zdaj prvokrat potegnil z nami; kajti pred nekaterimi meseci je celó prosil za šulvereinsko šolo, a zdaj bo preklical prošnjo. Torej v desetih Svetokrižkih občinah imamo dandanes še toliko pristašev nemškega šulvereina, da jih lahko preštejemo na prste rok. G. šulver. doktor bo pač pravil svojim Dunajčanom, kako vneti da smo Slovenci za nemški šulverein, posebej pa še, kako priljubljeni da so Slatinski šulvereinovci pri nas, ki se pri javnih sejah obdajajo z žendarmi. Slatinski gospodje pa se le naj zopet pomirijo; 15. majnika so se nekateri spozabili, da so med poštetnimi ljudmi. Pa kaj si hoče človek, kaj ne, g. Miglič,

če ga zgrabi jeza? Pa potolažite se, če ne bo tam šulv. šole, bo pa kaj drugega; kaj velja, če se ne — »Villa Hoisel!«

Od Sv. Ilja v slov. Goricah. (Župan; vrla žena, ugovor, patron.) Kakor povsod drugod, moramo se tudi tukaj boriti za naš obstanek in naše pravice. Peščica »privandrancev« bi nas rada strahovala. Posebno se trudijo naši nasprotniki pri občinskih volitvah si pridobiti gospodstvo nad nami; seveda po krivičnem potu, kakor bodo se bralci iz sledečega sami prepričali. Letos meseca marcija bile so razpisane volitve v občinski odbor. Ko so bile volilne liste na ogled položene, šli smo si jih ogledat, so-li v redu sestavljene ali ne. Ali že na prvi pogled smo sprevideli, da ni vse v redu. Vložili smo ugovor na c. k. okrajno glavarstvo v Mariboru, in to je potem s posebnim odlokom od dne 12. marcija štev. 7230 občinsko predstojništvo pozvalo, naj volilne liste pravilno sestavi, kakor postava veleva. Ali ta zapoved bila je našemu nemškemu občinskemu predstojništvu deveta briga. Ostalo je vse pri starem. Bili smo prisiljeni se drugokrat pritožiti. Slavno c. k. okrajno glavarstvo je z drugim odlokom od dne 24. aprila štev. 11137 občinskemu predstojništvu ostro zapovedalo, da mora volilne liste tako popraviti, kakor jih ono po naši reklamaciji za pravične spozna. In zdaj je pomagalo. Volilne liste so se pre naredile, in zmaga v drugem in tretjem volilnem razredu bila je nam gotova. Volitev je bila napovedana na dan 7. maja. Ker pa so zdaj »Nemci« sprevideli, da bodo pri volitvi v goraj omenjenih dveh razredih propadli, poslužili so se najnesramnejših sredstev in lažij, ktere bi si človek le misliti zamogel. Udove Jozefa L. in Marija L. imate pravico v drugem razredu voliti; ter ste pooblastilo za volitev našim možem oddali. Na ta pooblastila so se naši nasprotniki zanašali, da bodo omenjeni udovi pregovorili in od njiji pooblastila izvabili. To delo bilo je na dušo dano znanemu »Rozmanu«, naj dobi podpis od udove Jozefe L. Ali njemu se to ni posrečilo. Pregovor pravi: Kjer hudič nič ne opravi, tam pošlje žensko. Tega pregovora spomnil se je »Rozman«, ter je poslal na večer, dan pred volitvo, svojo ženo k omenjeni Jozefi, naj rabi svoj jezik, kolikor ji je mogoče, da bode omenjeno udovo pregovorila in s podpisom potrdila, da prekličie svojo prvo, nam dano pooblastilo. Pa zastonj, ta pogumna nemška »agitatorica« morala je oditi. Ne da bi kaj opravila. V jutro na dan volitve se še omenjena zakonska dvojica enkrat potrudi k udovi, ali ko ona vidi, da prideta zopet stara dva nadlezneža, skrije se pred njima. Mati udove pa odpravi »Rozmana« in ženo z ostrimi besedami. K volitvi prišel je gosp. okrajni glavar sam kot vladni komisar, gotovo, da se prepriča o tukajšnjih razmerah. Najprvo volil je tretji razred, ter s 46 glasi volil svoje može. Ker so Nemci sprevideli, da bodo tudi v drugem razredu propadli, sklenili so ovreči pooblastila od Jozefe L. in Marije L. In česar se mi nismo nadjali, to se je zgodilo; komisija (sami »Nemci«) ovrgla je obe pooblastili, čeravno ste bili postavno veljavni in pravomočni; to je tudi gospod okrajni glavar priznal. Občinski predstojnik je pri pooblastilu Jozefe L. rekel pred g. okraj. glavarjem, da je omenjena dnes v jutru svoje Slovencem dano pooblastilo »ustmeno« prekicala. O grda zviijača! Naši možje poslali so potem po Jozefo L., naj pride in osebno pred g. okrajnim glavarjem resnico pove. Omenjena res pride, in neustrašljivo pred g. komisarjem pove, da ona ni in ne bode danega pooblastila prekicala. Taki ženski vsa čast in hvala! Pri pooblastilu Marije L. rekel je občinski predstojnik, da je ona njemu obljubila, da ne bode za letošnjo volitev nobenemu pooblastila dala; da smo torej to pooblastilo od nje siloma dobili. Da je

tudi to ni resnično, potrdila je omenjena s svojim imenom v navzočnosti dveh prič na »protestu«, katerega smo pri okraj. glavarstvu vložili. Dragi bralec, kaj porečeš zdaj na to? Ali niso to najdrzovitejše reči, katerih se poslužuje naš občinski predstojnik in njegovi pomagači? Se celo g. okrajnemu glavarju si upajo v obraz zvijati: in to vse, da bi še gospodstvo obdržali, in z domačini ravnali, kakor bi se njim ljubilo. (Konec prih.)

Iz Ptuja. (Dijaška kuhinja.) Za imenovano društvo so v teku mesecev marcija, aprila in maja t. l. sledeči p. n. gospodje mesečnino odrajtali: Alojz Bratuša, beneficijat 3 fl., Črnko Marko, vikar 3 fl., Koser Maks, c. kr. notar 6 fl., Lešnik Miha, c. kr. davk. pristav 1 fl. 20 kr., A. Lužar, mestjan 1 fl. 50 kr., Ferdo Majcen, gimn. veroučitelj 3 fl., Sim. Ožgan, c. kr. notar 3 fl., Dr. Jak. Ploj, odvetnik 9 gld., dr. J. Schiffrer, c. in kr. polk. zdravnik 3 fl., Jan. Sedlaček, tajnik 1 fl. 50 kr., J. Steudte, sodarski mojster 1 fl. 20 kr., Svet o. Alfonz, minorit, 1 fl. 50 kr., Franc Šalamon, mestni kaplan 3 fl., Dragotin Zupančič, učitelj 1 fl. 50 kr. — Izvanredne doneske so darovali p. n. gospodje in slav. društva: Franc Koser, c. kr. poštav in veleposestnik v Juršincih 2 fl., Alojzij Cilenšek, kaplan pri sv. Marku niže Ptuja 3 fl., sl. posojilnica Ptujška 60 gld., Franc Korošec, kaplan Cirkovica 3 fl., Anton Gregorič, tajnik 5 fl., Franc Zmazek, župnik pri sv. Urbanu 10 fl., sl. posojilnica v Ormožu 15 fl., Neimenovan v Vuzenici 6 fl. 20 kr., dr. Jož. Čuček, odvetnik v Ptujju 20 fl., sl. okrajni zastop Ormoški 25 fl., Jak. Meško, duh. svetovalec in župnik pri sv. Lovrencu v slov. gor. 5 fl., Neimenovan 1 fl., Neimenovan 6 fl., sl. okrajni zastop Ptujski 60 gld., L. Kunstek, profesor 10 gld., Martin Cilenšek, profesor 4 fl. — Vsem p. n. blagim dobrotnikom prisrčni: Bog plati! Ferd. Majcen, blagajnik.

Iz Kapele pri Radgoni. (Požar.) Dne 24. majnika popoldne vničil je ogenj v Rožiškem vrhu dvoje poslopj. Zahvaliti se je pa požarnikom iz Mote in Hrastja, katerih je prihitelo 12 mož pod poveljstvom g. J. Misje, da so zabranili še večjo nesrečo. V obče se mora reči, da se omenjeni gasilci gledé delovanja pri požarih vrlo obnašajo; a žalibog, da se med njimi tako mogočno šopiri nemškutarija. Kakor je slišati, kanijo v kratkem izbrisati nemški napis, ki ga imajo na shrambi za brizgalnico ter ga mislijo nadomestiti s slovenskim. Še le sedaj domisljijo se tega, kar bi bili že morali nekaj popraviti. Ali tudi sedaj še bi tega ne storili, pa opominjajo jih na to drugi sosedi, kateri se sramujejo tega francosko-nemškega napisa v svoji lepi slovenski vasi ter so ga že enkrat celo pobelili; to pa so nekateri požarniki hoteli zopet popraviti s tem, da so koj drugi dan apno proč omivali tako, da se sedaj zopet lahko bere stari napis. Sram jih naj bo! Upamo pa vendar, da se bodo tudi le-ti enkrat spametovali; o Bog, to dobo skoraj daj! A. M.

Od Sv. Križa nad Mariborom. (Občinsko.) Tekom tega leta vršile so se že skoraj povsod po slovenskem Štajerskem občinske volitve. Možje, ki razumejo, kolike važnosti so občinske volitve za naš gospodarski in duševni napredek, potegovali so se povsod za to, da dobijo krmilo v občini v roke dobri, značajni, slovenski poštenjaki, saj občinski očetje gospodarijo z občinskim premoženjem, in nakladajo občinarjem tudi občinske doklade in ako je to gospodarstvo slabo, poseči mora vsak davkoplachevalec tem globlje v svoj žep. Tudi pri naših šolah ima občinski odbor važno besedo. V marsikaterih občinah izrgali so pri letošnjih volitvah slovenski poštenjaki nemškutarjem krmilo iz rok, in mi jim zamoremo k temu le čestitati, ker so si s tem mnogo pomagali in pa si tudi svoje lice osvetlili pred celim svetom. Pri nas bodo se v nekaterih dneh vršile ob-

činske volitve. Nemškutarji se že zdaj za to trudijo, da bi še pri nas dalje gospodarili, ali pri nas je tudi mnogo vrlih slovenskih poštenjakov, ki bodo gotovo vsi prišli na volišče, ter pokazali, da jim je na tem kaj, naj na slovenskih tleh pravi Slovenci gospodujejo in zapovedujejo. Mi se še dobro spominjamo, kako slabo je takrat bilo, ko je pod Seidlovim gospodstvom nemškutarija najbolj cvetela. Toraj kmalu pride dan, ko bodo Križevčani pred vsem svetom pokazali, da so in da hočejo biti pravi Slovenci.

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Avstrijsko. Sviti cesar se vrne iz Budapešte na Dunaj in ostane ondi nekaj časa, potem pa pojde v Brn, glavno mesto Moravske vojvodine. — Nemški liberalci so zmerom bolj drzni ter bi radi, da prestopi vlada čisto na njeno stran; najbolj pa jih ovéra še v tem »klub konservativcev«, kajti grof Taaffe ne more ga kar iz lepa potisniti v stran. No tisti, ki kriče zoper naše poslance ter jim ni po volji, da so še v tem klubu, delajo torej le za nemške liberalce in zoper koristi svojih volilcev. Pravi se, da je med temi tudi nekdo izmed naših poslancev. Mi še ne verjamemo tega; ako pa je vendar-le na tej govoricí kaj resnice, potem bode pa na volilcih, da izrečejo svojo sodbo.

Česko. Škof Bauer je obiskal une dni šulvereinsko šolo v Ivančicah in začudil se je, da je v njej več českih, kakor pa nemških otrok, nevedni pa so oboji čez silo. Enako je pač po vseh šulvereinskih šolah, samo prikriva se nevednost, ker ni človeka, da jo razkrije. — V Pribramu je državni rudnik, v katerem se koplje srebro, dne 1. junija pa je v enem rovu jelo goreti in blizo 500 delalcev se je zadušilo v dimu in je državi še po vrhu za tri milijone škode.

Štajarsko. Deželni glavar, grof Wurmbbrand biva pri svečanostih v Budapešti, toda ne na stroške dežele, ampak v gostéh je pri enem svojih sorodnikov. — V Kindbergu brani tamošnji okr. šolski svet šolarjem v nedeljo k sv. maši in ker ga je deželni šolski svet za to pokregal, odložili so vsi svétniki svojo častno službo. No, to so vam vrli kristijani!

Koroško. Mestno gospodarstvo je v Celovci na slabih nogah in sedaj, ko je bilo voliti nov mestni zastop, ni bilo mož, ki bi hoteli vsprejeti to častno službo, na zadnje pa so jih še vendar-le spravili toliko vkup, da še bode mestni zastop tako »za silo«. — Samomorov postaja na Koroškem čedalje več in ne more drugače biti, kajti nejevera liberalcev je vzela ljudem upanje na nebesa, sreče na zemlji pa jim ne more dati. Kedaj bode bolje? — Toče so iméli že na večih krajih, po nekaterih pa je napravila povodenj škode.

Kranjsko. Obravna pri porotni sodbi zoper Karla Cvajer je razkrila marsikatero rano, ki jo kaže življenje v Ljubljani. Cvajerja sicer niso obsodili za voljo umora, pač pa za voljo goljufije, ali ves svet se je zavzel nad nenravnim življenjem večih oseb, ki se je razkrilo pred sodnijo. — Skupščina »zaveze slov. učiteljev« v Kranji se je zvršila dobro, učiteljev pa se je ni vdeležilo veliko.

Primorsko. V Gorici so postavili novo poslopje za žensko učiteljšišče, pouk je laški in slovenski, napis na poslopji pa je nemški. Kaj še hoče človek več?

Tržaško. Na občnem zboru društva »Edinosti« v Trstu so odobrili postopanje Spinčiča in dr. Laginje v državnem zboru, torej tudi to, da nista v »klubu kon-

servativcev«. — Novi generalni ravnatelj drž. železnic, dr. Bilinski kaže se prijazen tudi terjatvam našim, da mora osobje železnice znati slovenski, ako služi na slov. zemlji. Le prav je tako.

Hrvaško. Vlada je čez silo vesela čez zadnje volitve v sabor, kajti v novem saboru nima nasprotnikov, ali v tako pičem številu, da ji ne morejo ničesar škodovati. »Narodna stranka« je čisto na strani ogerske vlade.

Ogersko. Slovesnosti o 25letnici kronanja Nj. veličanstev vrše se sijajno, kakor vse, kar počnejo Madjari. Sviti cesar je podelil več visocih odlikovanj; tako grofu Szapary in nadškofu Vaszary red sv. Štefana, drugim pa druge.

Vunanje države.

Rim. Sveti oče Leon XIII. so pohvalili deželni zbor tirolski, češ, da je postava o ljudskih šolah, katero so srečno dognali po zimi v dež. zboru, dobra ter brani pravice sv. cerkve do ljudske šole.

Italijansko. Ministerstvu Giolitti niso v državnem zboru dovolili drž. proračuna dalje, kakor za mesec dnij in to pomeni blizo slovo za-nj. Dosehmal pa še ministerstvo ni prosilo za slovo in kralj Umberto bi mu ga najbrž ne dal, kajti kralj nima mož na izbiro za novo ministerstvo.

Francosko. Lahko in živo francosko ljudstvo tirja zmerom novih slavnostij in vlada mu jih prireja rada in kaj bi ne, saj si plača ljudstvo samo slavnosti in pri njih poje se vselej še več, manj hvale tudi vladi, ki jih prireja. Tudi v Nancy je tako ter so tokrat golobradi mladeniči, katerim veljajo slavnosti. Tudi par českih sokolov je prišlo k slavnosti in jih je francoska mladina vsprejela neki prav živo z »na zdar!«

Angleško. Državni zbor sklene se dne 24. junija in brž drugi dan razpiše vlada nove volitve; te se vršijo že v juliji, ker pozneje ni časa za-nje. Pri njih zmaga skorej gotovo sedanje ministerstvo in njegova stranka.

Nemško. Knezu Bismareku postaja dolg čas na njegovi graščini in želi priti zopet na vrh, do vlade; ali cesar Viljem II. ne mara za-nj, kajti senca ne mara biti za trolasega kneza. — Carju Aleksandru je prišel nemški cesar naproti do Kiela; to pa nima neki nič opravka pri političnih stvaréh.

Rusko. Na sled so prišli novi zaroti zoper življenje cara in je bilo vsled tega več hišnih preiskav v Moskvi. Zaprli so 16 dijakov, 4 maloprida žensk in knjigarja; enake preiskave pa so bile v istem času tudi v večih drugih mestih.

Rumunsko. V Bukrešti je na kraljevem dvoru veliko veselje, ker se je prestolonaslednik zaročil z neko angleško princesinjo. Prestolonaslednik je mlajši brat kralja Karola, kralj je brez otrok.

Bolgarsko. Predsednik ministerstva, Stambulov obiskuje zgorenje dele državnice in pravi se, da je tega že bila skrajna potreba, ker je ondi obilo rogoviležev doma. More biti jim minister izvije orožje iz rok.

Turško. Pri Kolašinu so vdrli turski Albanci v Črnogoro ter so ubili necega otroka in poropali, kar jim je prišlo pod roke. Turška vlada pač ne gleda roparjem dovolje na prste ali pa nima moči, da jih vžene.

Grško. V ponedeljek so odprli nov državni zbor v Atenah, kralj pa ni nagovoril poslancev. To se tolmači različno, vendar pa ne zoper kralja, ampak sedanji ministri ne dobijo prijaznih dnij v drž. zboru.

Amerikansko. Voda je preplavila dve mesti Titusville in Oil-City, prvo je še po vrhu do polovice zgorelo, ker je strela udarila v čistilnico petrolja. Pri dve sto ljudij je utonilo ali pa zgorelo. — Za predsednika republike »združenih držav« ponuja se sedaj-že

tudi Blaine, mož že doslej v visoki državni službi in nasprotnik Harrisona.

Za poduk in kratek čas.

Spomini iz jutrovih dežel.

Piše F. S. Šegula.

(Dalje.)

Ravno tako glasen, ali še zanimiviši je večer. Toda nikomu ni svetovati iti samemu. Najmanj kar se mu zna zgoditi je, da se znebi denarja. V veči trumi pod vodstvom domačina pa ni nič nevarnega. V takem spremstvu sem po naključji naletel v arabsko gledališče in koncert ob enem. Na odru je sedelo v polukrogu osem mož, ob strani dve ženski, vsaki s svojim priprostim glasbenim orodjem. Eden je peval, ali kako! Trajal je n. pr. celih deset minut, da je do konca pribrenčal: »ja-ana-ha-bet! el-hob-be-kan elah-san-mán-ha-mel-tu! Potem je nastopila plesalka sama, in plesala, ali to ni naš — hočetu reči, evropski, — neumni ples, marveč le gibanje glave po taktu ali počasno sprehanje po odru.

Peljal me je vodnik tudi v takozvane »brloge igralcev«, kjer se igra pri nas prepovedani hazard. Tu se vrsti soba za sobo. Vhod je povsod zagrnjen s težko preprogo, vstop vendar je vsakemu prost. Tu ležijo veliki kupi zlata po mizah. Vse je tiho in mirno, nikdo ne govori, le igrovoditelj, enako našim mestnim natakarnjem oblečen, naznanja z resnim glasom izvrženo število, ter zgubitek in dobitok. Tu je marsikateri že pustil zadnji svoj cekin, zapustil brlog, zunaj pa je kmalo potem zagromel samokres, — nesrečnež — igralec sprožil si ga je v glavo! Kam strast človeka spravi in posebej še, kako ostudna je igralca strast! Kdor jo je enkrat gledal v brlogih igralcev, temu ostudi se igra za vselej!

Pozno smo se vračali k počitku in k pripravi na jutrajšnjo pot v Kihiro.

V. Pot do Kahire. Nilova planjava.

Rano v jutro hitel sem v cerkev sv. Katarine, da opravim sv. mešo in zmolim brevir, ker kakor priprave kažejo, bo danes vroči dan in malo časa, zbranega duha kaj opraviti.

Urno na kolodvor. Vozni list sem in tje v Kairo z brzovlakom II. razreda (36 frankov) je srečno ali z velikim trudom pridobljen. Ob 9. uri oddramo čez Nilovo delto, čez močvirje Mariotis, mimo Ramle, Melha, Kafa Dana.

Sledi mesto Dam-an-Hur z lepo katoliško cerkvo, postaje Teh-el-Barud, Kefr-el-Zajat (vas oljk), krasen most čez Nil (izlivajoči se pri Rosette) mesto Tanta, kjer je imeniten romarski kraj Arabov h grobu Šeh Bedne. Tukaj vstopita dva beduina (kmeta), stara kakih 50 let, v židanih kaftanih in s kratko sivo brado. Bila sta jako uljudna moža. Tudi jaz sem zbral vse moje znanje arabskih besed in pripovedovala sta mi mnogo nerazumljivega. Dobro smo se zabavali. Konečno me vpraša eden: »arub?« da-li sem arabskega rodu, ker vsa zunanost je kazala na to. »Ma« (ne), mu pokažem, z glavo navzgor kimaje, ... »kazis« (duhoven) ... »nazara« (nazarenski = katoliški). To slišavši obrnila sta se na drugo stran, »Nemze«*) je eden še zaničevalno pristavil, niti z menoj niti med seboj nista več govorila, in drugi dan, ko sem ju srečal v Kahiri, po-

*) Čudno, da so Nemci po vsem Jutrovem le s tem imenom znani, katerega so jim dali Slovani!

gledala sta me, ali ne obraza spremenila v pozdrav. Meni je težko djalo, da vlada taki srd zoper vse katoliško in najbolj zoper katoliške duhovne, kot drvišem najbolj nevarne. Kedaj še le bo vladal tu »Nazara!«

Ni me več zanimal krasen most čez oni Nil, ki se izliva v morje pri mestu Damiette, niti mesto Ben-ha. Tiho sem se peljal ob eni uri popoldan skozi ulice našega cilja, mesta Mazr-el-Kahira (zmagovita). Vozili smo se štiri ure, 15 mil, od 31—30° severne širine.

(Dalje prih.)

Smešnica. Berač: »Prosim Vas milostni gospod, podelite kaj ubogemu siromaku!«

Gospod: »Ali se ne sramujete tako pozno zvečer beračiti?«

Berač: »Ne zamerite, gospod, jaz beračim tudi zjutraj.«

Razne stvari.

(Svitli cesar) je daroval 10.000 gld. za rodbine katerih očetje so nesrečno končali svoje življenje v srebrnih rudnikih v Příbramu.

(Imenovanje.) Nj. veličanstvo, svitli cesar je imenoval g. Friderika Marek, c. kr. okr. glavarja v Mariboru, za ravnatelja računov pri c. kr. namestnji v Gradci. Za njim gre hvala, da je vseskozi c. kr. uradnik in vsled tega pravičen nasproti vsem, ki imajo kedaj z njim opravka. Njemu ohrani tudi slov. ljudstvo hvaležen spomin.

(Mil. knezoškof) odšli so dnes v Šaleško dolino delit v tamošnjih župnijah zakrament sv. birme.

(Sv. birma.) V dekaniji »Dravsko polje« prejelo je v preteklem tednu 2085 otrok zakrament sv. birme in sicer v Framu 274, v Hočah 582, v Slivnici 421, v Cirkovicah 242, na Gori 117, v Št. Lovrenci 158 in v Št. Janzi 291 otrok; na binkoštno nedeljo pa v stolni cerkvi v Mariboru 488, 256 dečkov in 132 deklet.

(Izkušnje.) Na c. kr. gimnaziji v Mariboru so se začeli dnes pismeni zrelostni izpiti, ustmeni pa bodo dne 3, in 4. julija.

(Pravila) za katoi. politično društvo »Edinost« v Vojniku je c. kr. namestnija v Gradci potrdila in v nedolgem času se osnuje društvo. Kedaj pa bode prvo zborovanje, oznanimo v pravem času in želimo samo, naj se dotlej dobro slov. ljudstvo, ki je v tej župniji, pripravi za tisto, kajti nemškutarji so neki že vsi »na vahti«.

(Nameščenje.) Včeraj je bila v stolni cerkvi v Mariboru slovesna inštalacija vlč. gosp. Jarneja Voha, župnika v Šmartnu v Rožni dolini, na nadžupnijo v Konjicah. Mnogozaslužnemu gospodu želimo: na mnogaja leta!

(Železnica.) Od Velenja naprej do Spodnjega Dravberga delajo se priprave za novo železnico, dobro pa bi bilo, ko bi se izpeljala železnica tudi proti jugu iz Braslovč do Kamnika na Kranjskem.

(Ošpice.) Po Gorenji Št. Kunigoti prikazale so pri otrokih ošpice in ob enem tudi »oslov kašelj«. Tamošnje ljudsko šolo so vsled teh boleznij zaprli.

(Fantoni †) Zadnji den maja umrl je v Jamah pri Konjicah po slovenskem svetu dobro znan slikar g. Tom. Fantoni. Dne 2. t. m. so ga pokopali pri Sv. Ani nad Konjicami. Njegova dobra dela po naših cerkvah občudovali bodo še prihodnji rodovi. Naj počiva v miru!

(Dijaška kuhinja.) Za dijaško kuhinjo v Mariboru je daroval vč. g. dr. Leopold Gregorčec, župnik v Novi cerkvi in drž. poslanec 5 fl. in č. g. Anton Mojzišek, kaplan na Sladki gori 3 fl.

Oklic!

C. kr. okrajna sodnija v Ptuiju daje na znanje:

Vsled prošnje dedičev po Ivanu Kranjcu v Pestikah, dovoljuje se prostovoljna dražba vsega zapuščinskega premoženja in sicer zemljišča vlož. št. 3 kat. občine Pestikenberg, živine, gospodarstvenega orodja in vina, ter se za vršitev taiste določita dneva na dne 20. junija in eventualno tudi na 21. junija 1892, vsakokrat ob 9. uri dopoldne na hci zemljišča v Pestikah.

Dražba prične se z zemljiščem, koje je brez primakljivostij na 2450 gld. 45 kr. cenjeno in se bude ono brez pritiskin le za ali brez cenitveno vrednost največ ponjajočemu oddalo.

Cetrtina kúpnine, v koje ima se pa 10° varšćine vsťeti, mořa se takoj v roke sodnj-skega komisarja položiti med tem, ko se ostali znesek do 31. decembra 1892 plaćuje.

Vina je okoli 76 polovnjakov iz letnikov 188 1890, polovnjak cenjen na 40—60 gld. in se bude po polovnjakih v cenitvenem znesku izklicovalo in proti takojšnjemu plaćilu in odstranjenju, kar tudi o gospodarstvenih in stavbenih rećeh, o poljskih pridelkih in drugih primakljivostih velja, največ ponjajočemu oddajalo.

Dražbeni pogoji in cenitveni zapisnik zamorejo se pri tukajšnji sodnji ogledati.

C. kr. okrajna sodnija v Ptuiju,
dne 16. maja 1892. 1-2

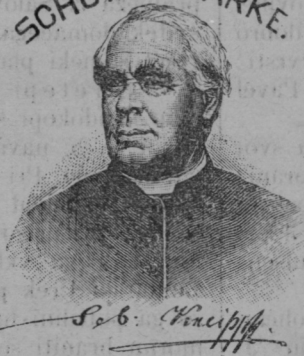
Osobe, ki žive na kmetih, prihajajo z ljudstvom mnogo v dotiko, uživajo spoštovanje in zaupanje njegovo ter znajo slovenski pravilno pisati, zamorejo si o poletnih mesecih prisluziti lepe denarje, ako se hoćejo marljivo lotiti poslovanja za stvar, katere važnost je splošno priznana.

Kdor se zato zanima, naznani naj svoje ime in bivašće pod naslovom: **F. 14. 12** poste restante v Ljubljani. 1-5

Na prodaj lep harmonij

s stiri spremeni. Stane 80 gld. (pred stiri leti 130 gold.) Pri orglarju pri Sv. Urbanu blizo Ptuija.

SCHUTZ - MARKE.

Kdor hoće uživati **dobrote edino prave** — ne na pol-sožgane in polne slaja, ki v ustih ostane

Kneipp-ove sladne kave

naj kupuje le blago v **rudećih** štirivoglatih zavitkih **bratov Ölz** z varnostnimi markami: **podoba in panjico.**

Ako se jej primeša nekoliko 6-30

Ölz-ove kave,

katere je **najboljši in najizdatnejši** dostavek h kavi, dobivaš po **ceni redilno kavo**, katere presega navadno bobovo kavo.

Bratje Ölz, Bregenz

od vlč. g. župnika Kneippa edino pooblašćena tovarna za sladno kavo na Avstrijsko-Ogerskem.

France Dolenc v Mariboru,

v Graškem predmestju, Tegetthoff-ove ulice št. 21.

Velećastiti duhovščini in slavnemu p. n. občinstvu, priporočam svojo veliko zalogo vsake vrste **suknenega, platnenega in modnega blaga** za letne **moške in ženske obleke** in zagotavljam vsacemu z dobrim blagom in nizko ceno, pošteno postreći.

K obiskovanju uljudno vabim

z odličnim spoštovanjem

France Dolenc.

10-10

Specijalne tovarne za

SISALJKE TEHTNICE

vsake vrste.

za vse svrhe.

zlebe v vsaki velikosti. 9-20

Commandit-Gesellschaft für Pumpen- und Maschinenfabrikation
W. GARVENS, Wien, I., Wallfischgasse Nr. 14.

Zapisniki brezplačno in franko.

Prodajalnica modnega, platnenega, suknenega in rokotvornega blaga

ALEKS. STARKEL

3 Poštne ulice. **Maribor ob Dr.** Poštne ulice 3.

Velika zaloga raznega blaga za žensko obleko.

Najvećja zaloga tkanine za sukne in hlaće, domaći in inozemski pridelek.

Vsakovrstno blago za talarje za ćć. duhovščino, peruvien, toskin, razno blago za uniforme in obleke za gospo.

Prava tirolska raševina.

Velika zaloga rumburškega in creas-platna, platna za postelje v vsaki širokosti.

Damast in plahuta za mize, všivano platno.

Lastni pridelek domaćega miznega platna, prticev in obrisaćev.

Zaloga vsakovrstnega šifona, tkanine za pohi-tvo, zagrinjalo, preproge itd.

Po nizki ceni.

2-16